

สอนเด็กให้รู้บุญคุณบิดามารดา

- พ่อแม่ พระพุทธเจ้ายกย่อง ยกฐานะเทียบเท่าพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนา •

นอกจากจะเอาดีกับพระพุทธเจ้าแล้ว เราควรจะรู้จักที่เกิดของคนเรา ทุกคนเกิดมาจากคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่ของเรา บรรดาทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ในโลกนี้ สิ่งที่ท่านปรารถนาอันเป็นยอดแห่งความต้องการคือการมีบุตรสืบสกุล นี่คือการต้องการของคุณพ่อคุณแม่อยู่กันที่ตรงนี้

ที่นี้พ่อแม่ของเราเป็นผู้ให้กำเนิด คือเป็นผู้ให้เกิด เมื่อท่านให้เราเกิดแล้วท่านก็เป็นผู้อุปถัมภ์เลี้ยงดูเราจนเติบโตใหญ่ ไม่ได้เลี้ยงดูให้ใหญ่โตเพียงแค่นี้หนึ่ง ยังให้ใหญ่โต เติบโตด้วยฐานะตำแหน่งหน้าที่การงาน ซึ่งเราได้มูลฐานนี้มาจากพ่อแม่ทั้งนั้น ได้ร่างกายจิตใจ ได้วิชาความรู้ ได้ทรัพย์สินสมบัติ ดังนั้นพ่อแม่ท่านจึงมีคุณงามความดีที่เป็นพื้นฐาน คือมีพรหมวิหาร ๔ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา พ่อแม่ทุกคนมีความรักมีความปรารถนาดีที่จะช่วยให้บุตรของตนพ้นจากความทุกข์ยากลำบาก เมื่อบุตรของตัวเองได้รับความสุขสบาย มุทิตา พลอยยินดี ไม่มีพ่อแม่คนไหนอิจฉาตาร้อนลูกตัวเองของตนเอง เมื่อบุตรมีความสุขสมบูรณ์ดีพร้อมทุกสิ่งทุกอย่างพ่อแม่เบาใจได้คืออุเบกขา เพราะอาศัยที่ท่านมีคุณธรรมดังกล่าวมาแล้ว ท่านจึงได้ชื่อว่า เป็นพระพรหมของเรา พ่อแม่ของเรามี ๔ หน้า เรามองเห็นพ่อแม่มีเพียงหน้าเดียว แต่ความรู้ลึกของท่านมี ๔ หน้า

หน้าที่ ๑	เมตตา	ความรักความปรารถนาดี
หน้าที่ ๒	กรุณา	คิดจะช่วยเหลือให้พ้นจากความทุกข์ความลำบาก
หน้าที่ ๓	มุทิตา	พลอยยินดีเมื่อลูกตัวเองได้ดีมีความสุขสบาย
หน้าที่ ๔	อุเบกขา	เบาใจยิ้มแย้มแจ่มใส ภาคภูมิใจดีอกดีใจที่ลูกของตนเองได้มีความสุขสบาย วางใจได้ อันนี้เป็นคุณธรรมที่มีในจิตใจของคุณพ่อคุณแม่

ดังนั้นท่านสมควรที่จะได้รับขนานนามจากพระพุทธเจ้าว่าเป็น**พรหมของลูก** พ่อแม่ของเราเป็นพระพรหม เป็นพระพรหมของเรา ใครจะว่าพ่อแม่เราไม่ใช่พระพรหม เราจะว่าของเราเอง เพราะพ่อแม่ของเรามีคุณธรรม ๔ คือพรหมวิหาร

ที่นี้ในเมื่อพ่อแม่มีพรหมวิหาร เป็นพระพรหมของเรา นอกจากจะเป็นพระพรหมของเราแล้ว เพราะอาศัยที่ท่านมีความบริสุทธิ์ คือบริสุทธิ์ใจต่อลูกของตนเอง เลี้ยงมาด้วยความรัก เลี้ยงมาด้วยความเมตตา เลี้ยงมาด้วยความดีอกดีใจในเมื่อลูกมีความสุข เลี้ยงมาด้วยความรำเริงบันเทิงใจ เป็นผู้มั่งใจบริสุทธิ์ สะอาด ไม่มีความอิจฉาตาร้อน ไม่เคยคิดที่จะให้ลูกตัวเองต้องลำบาก ท่านจึงเป็นผู้มั่งใจบริสุทธิ์ต่อลูกทุก ๆ คน

นี่ขอแทรกนิยายเล็ก ๆ ลักหน้อยหนึ่ง มีเด็กชุกชนคนหนึ่งชอบไปเที่ยวเล่นในป่า เพราะบ้านเขาอยู่ใกล้ป่าละเมาะ ในป่านั้นมีสัตว์ร้าย อย่างน้อยก็มีควายเบสียที่มันดุ ๆ ไส้ชีวิตไล่ชนเด็ก เขาบอกกับแม่ของเขาว่า “แม่ครับ ผมจะไปเที่ยวเล่นในป่า” พ่อแม่ได้ยิน “อย่าไปเลยลูก มันจะเกิดอันตราย ไปคนเดียวคนเดียว ผู้หลักผู้ใหญ่ไม่ได้ไปด้วย” “ผมจะไปครับ แม่อย่าห้ามผมเลย”

หลวงพ่อเทียน

ไอ้เจ้าเด็กซุกซนก็วิ่งเข้าไปในป่าไป แม่ก็ชักอารมณ์เสีย “เออ! เอ็งเข้าไปในป่าให้ควายเปลี้ยมันขวิดแกตายซะนะ” พอเด็กวิ่งเข้าไปในป่า ควายที่ดู ๆ ควายเปลี้ยมันก็วิ่งถลันเข้ามาทันที ไอ้เจ้าเด็กน้อยเห็นควายมันวิ่งเข้ามาจะชนเขาก็อธิษฐานจิตและกล่าวด้วยวาจาเบา ๆ พอตัวเองได้ยินว่า “สิ่งใดที่แม่ข้าพเจ้าคิดด้วยใจสิ่งนั้นจงเป็นจริง สิ่งใดที่แม่ข้าพเจ้าพูดด้วยปากขออย่าให้สิ่งนั้นเป็นจริง”

พอเด็กพูดขึ้นแล้วก็สำรวมจิตอธิษฐานจิตระลึกถึงคุณแม่ ไอ้เจ้าควายตัวเบ้อเริ่มมันก้มลงทำท่าจะขวิดมันก็ติดคอมันไม่ขึ้น คอแข็งทื่อไปเลย นี่แสดงว่าพ่อแม่ของเราปากร้ายแต่หัวใจดี

เพราะฉะนั้นท่านจึงเป็นผู้มีใจอันบริสุทธิ์ต่อลูก แม่ปากจะพูดว่าให้ควายชนแกตายเถอะนะ ก็พูดแต่ปากแต่ใจไม่ได้นึกอย่างนั้น ใจจริงนะไม่ต้องการที่จะให้ลูกเราประสบเหตุอย่างนั้น ดังนั้น เด็กน้อยคนนั้นอธิษฐานจิตพูดออกมาว่า สิ่งใดที่พ่อแม่ข้าพเจ้าคิดในใจสิ่งนั้นจงเป็นจริง สิ่งใดที่แม่ข้าพเจ้าพูดด้วยปากสิ่งนั้นจงอย่าเป็นจริง เพราะแม่เขาไม่ได้คิดที่จะให้ลูกเด๋อตาย ควายมันจึงทำร้ายเด็กน้อยคนนั้นไม่ได้

อันนี้เป็นตัวอย่างแสดงว่าพ่อแม่มีน้ำใจอันบริสุทธิ์ต่อลูก ดังนั้นท่านจึงเป็น**พระอรหันต์ของลูก** อรหันต์ตะ แปลว่าผู้ฆ่า ฆ่าความพยาบาทอาฆาต ฆ่าความเคียดแค้น ฆ่าความจองเวรจองกรรมกับลูกกับเต้าพ่อแม่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ท่านจึงเป็นผู้มีใจอันบริสุทธิ์ต่อลูก สมควรแล้วที่พระพุทธเจ้ายกย่อง ยกฐานะเทียบเท่าพระอรหันต์ในพระพุทธศาสนา

ทีนี้พ่อแม่ของเรายังเป็นเนื้อนาบุญของลูก ลูกเด้าผู้แสวงบุญ ต้องการบุญ ต้องการกุศล ด้วยการปรนนิบัติที่ดี ด้วยการให้วัตถุสิ่งของที่ดี การให้มารดาบิดานั้นแหละเป็นเนื้อนาบุญอันประเสริฐของเรา เมื่อพ่อแม่ของเรามีคุณธรรมดังที่กล่าวมาแล้ว ท่านจึงเป็น**บุพพการีชน** เป็นผู้ทำอุปการะก่อน ๑. ให้เราเกิด ๒. เลี้ยงดูเรามา ๓. อบรมสั่งสอนให้เป็นคนดีและส่งเข้าสู่สถาบันการศึกษา และอื่น ๆ ซึ่งเป็นหน้าที่ของท่าน ท่านปฏิบัติหน้าที่ของท่านไม่ขาดตกบกพร่อง พ่อแม่ของเรามีลูก ๑๐ คน แม้จะทุกข์ยากปากหมองอย่างไร ท่านก็อุตส่าห์พยายามเลี้ยงลูกของท่านจนใหญ่โต

ทีนี้เราซึ่งเป็นลูก ๆ นี้สมมติว่าพ่อแม่ของเราท่านมีลูก ๑๐ คน ลูก ๑๐ คนนี้จะเลี้ยงพ่อแม่ได้หรือเปล่า อันนี้ให้นักเรียนทั้งหลายเอาไปคิด เวลานี้พวกเขา กำลังจะมาเลี้ยงน้ำใจพ่อแม่ มาเรียนมาศึกษาให้พ่อแม่ได้มีความภาคภูมิใจ อันนี้คือการเลี้ยงน้ำใจพ่อแม่ การเลี้ยงน้ำใจนี้ เป็นสิ่งประเสริฐที่สุด **มาตาปิตุอุปัฏฐาน** การอุปัฏฐากเลี้ยงดูบิดามารดาเป็นมงคลอันสูงสุด พวกหนู ๆ ยังเลืกหาเงินหาทองยังไม่ได้จะไปเลี้ยงพ่อแม่ใหญ่โตได้อย่างไร เลี้ยงได้ซิ คือ ๑. เอาอกเอาใจ ๒. รับผิดชอบ ๓. ทำสิ่งที่ท่านต้องการให้สำเร็จ นี่คือการเลี้ยงน้ำใจ

ทีนี้ถ้าหากว่าเราจะไปไหนมาไหน ทำอะไร เมื่อพ่อแม่ของเราบอกว่า อายนะลูก หยุดทันที อย่าเดินหนีต่อหน้าพ่อแม่ของเรา ว่าผิดว่าถูกยกผลประโยชน์ให้ท่านไปก่อน อย่าไปฝ่าฝืนในขณะนั้น ถ้าหากท่านพูดผิดหรือเข้าใจผิด เมื่อท่านใจดีแล้วค่อยมาปรับความเข้าใจกันทีหลัง อย่าไปทำกระทัดกระพืดต่อหน้าท่าน ท่านก็น้อยอกน้อยใจ ท่านเสียใจ ใครทำพ่อแม่เสียใจถึงกับน้ำตาไหลเป็นบาปเป็นกรรมหนักเฉียด ๆ เข้าถึงอนันตริยกรรม

หลวงพ่อเทียน

ฉะนั้น **มาตาปิตุอุปฏฐาน** การอุปัฏฐากเลี้ยงดูบิดามารดา จึงเป็นมงคลอันสูงสุด ใครต้องการความเป็นสิริมงคลแก่ตัวเอง ก็ให้เลี้ยงดูบิดามารดา

มาตาเปติ ภร ชนตุ การเลี้ยงดูบิดามารดาท่านว่ามีอันสงส์ทำให้ผู้นั้นได้ไปเกิดเป็นพระอินทร์

กุเล เขฎฐา ปจายนิ การเคารพบนอบต่อผู้ใหญ่ในวงศ์สกุล ก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ไปเกิดในสวรรค์ เป็นพระอินทร์ สกุลของเรามีอยู่ ๒ ชั้นตอนเวลานี้เรามีสกุลของเราอยู่ ๒ ชั้นตอน

๑. วงศ์สกุลที่ให้กำเนิดคือให้ชีวิตจิตใจเกิดมา

๒. วงศ์สกุลที่ให้กำเนิดการศึกษา เช่น สถาบันการศึกษาต่าง ๆ อันนี้คือวงศ์สกุลของเรา

วงศ์สกุลทั้ง ๒ นี้ย่อมมีผู้หลักผู้ใหญ่ ดังนั้นใครมีความเคารพบนอบ มีความเคารพบน้อมต่อผู้ใหญ่ในวงศ์สกุล บุคคลนั้นได้สร้างคุณธรรม ซึ่งเป็นเหตุเป็นปัจจัย เมื่อตายไปแล้วได้ไปเกิดเป็นพระอินทร์ ใครอยากเกิดเป็นพระอินทร์ให้ปฏิบัติตามหลักดังกล่าวมานี้ อันเป็นวิธีการที่จะเอาดีกับพ่อกับแม่ เราจะเอาดีกับครูบาอาจารย์ก็ปฏิบัติเหมือนกับปฏิบัติกับพ่อกับแม่ พ่อแม่ของเราเป็นพ่อแม่ในบ้าน ครูบาอาจารย์เป็นพ่อแม่ในโรงเรียน เราอยู่ในบ้านพ่อแม่ของเราเป็นผู้ปกครองดูแลสุขทุกข์ของเรา เราอยู่ในโรงเรียนครูบาอาจารย์เป็นผู้ดูแลสุขทุกข์ของเรา เพราะฉะนั้นทั้ง ๒ อย่างนี้คือพ่อแม่ของเราผู้ให้เกิดก็เป็นพ่อเป็นแม่ ครูบาอาจารย์ผู้อุปถัมภ์ค้ำจุนอยู่ก็ได้ชื่อว่าเป็นพ่อเป็นแม่เช่นเดียวกัน ดังนั้นขอให้นักเรียนทุกคนจงนำไปปฏิบัติ

ถามเรื่องเข้าทรงกับหลวงปู่ฝั้น

- โอ๊ย! มันจะไปจริงไปจังอะไรน้อ มันเป็นวิธีกินของเขอย่างหนึ่ง •

เดี๋ยวนี้คนทั้งหลายนี้มันแก่ง มันไปเรียกเอาวิญญาณญาติผีปีศาจอะไรต่างๆมาเป็นเครื่องมือหาอยู่หากินกันเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

ในการที่เราไปสอบถามท่านผู้รู้ ที่ท่านรู้ทางในเช่นอย่างหลวงปู่ฝั้นเป็นต้น สาเหตุที่จะได้สอบถามก็เพราะว่า ท่านพ่อลี วัดอโศการามท่านมีศักดิ์เป็นปู่หลวงพ่อก่อน แล้วก็มีพระองค์หนึ่งให้เณรเชษฐาญาณท่านพ่อลีมา พอหลวงพ่อรู้เข้าก็รู้สึกไม่พอใจ ก็เลยพยายามสอบถามครูบาอาจารย์ หลวงปู่ตื้อ หลวงปู่สิม อาจารย์แวน และอาจารย์อื่น ๆ ลงความเห็นกันว่าไม่ใช่ท่านพ่อลีมาเข้าทรงกันทั้งหมดเลย

ทีนี้พอไปถามหลวงปู่ฝั้น จริงหรือเปล่าหลวงปู่ที่ว่าวิญญาณท่านพ่อลีมาทรง โอ๊ย! มันจะไปจริงไปจังอะไรน้อ มันเป็นวิธีกินของเขอย่างหนึ่ง มันไปเลียนแบบมาจากลึบเอกตำรวจมาจากสมุทรปราการ บ้านตำรวจคนนั้นนี่เป็นสำนักทรงวิญญาณ พระพวกนี้มันก็ไปเลียนแบบเขามา

ทีนี้ถ้าใครนับถือท่านผู้ใดก็ทำเครื่องสักการบูชาท่านผู้นั้นขึ้นมาแล้วก็ทำพิธีเชิญวิญญาณมาทรงก่อนอื่นก็ประกาศบอกไว้แล้วว่า ต่อไปนี้วิญญาณของ ร.๕ จะมาประทับทรง ให้ลูกศิษย์ลูกหามาคอยกราบคอยไหว้ ทีนี้พอทำพิธีขึ้นมาแล้ววิญญาณพเนจรอยู่แถวป่าหญ้าป่าไม้มันชิงกันมาทรง วิญญาณตนใดที่มันมีอิทธิพลเหนือหมู่มันก็ทรงได้ พอมันทรงแล้วมันก็ประกาศตัวมันว่า ร.๕ แต่แท้ที่จริงมันไม่ใช่ หลวงปู่ฝั้นนี่

พุทธศิลป์

พระวิสุทธিরธรรมรังสี (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ภาพเมื่อสมัยหนุ่ม

ท่านยืนยันเลยว่า ท่านได้พิจารณาดูแล้วไม่ใช่ มันเห็นแต่วิญญานพเนจรเหล่านี้มันแย่งกันมาเข้าทรง

หลวงพ่อกถามท่านว่า “ถ้าหากว่ามันไม่จริงทำไมมันจึงรู้เรื่องอดีตเราตินัก”

หลวงปู่ฟันท่านตอบว่า “โธ่ วิญญานของเราเวลานี้เราเป็นมนุษย์อยู่มันไม่มีฤทธิ์มีอิทธิพลอะไรหรอก
เวลามันตายไปแล้ววิญญานสามารถทำให้บ้านหลังนี้ไหวก็ได้ แล้วมันรู้เรื่องอดีตทุกอย่าง ธรรมชาติของ
สัตว์ในภพนั้นมันเป็นอย่างนั้น”

ท่านพ่อลีมีศักดิ์เป็นปู่

- ท่านเป็นพี่น้องทางฝ่ายพ่อ ท่านมีชาติกำเนิดที่อุบลฯ เหมือนกัน •

ท่านพ่อลีท่านมีศักดิ์เป็นปู่ของหลวงพ่อก ท่านเป็นพี่น้องทางฝ่ายพ่อ (ของหลวงพ่อก) ท่านมีชาติกำเนิด
ที่อุบลฯ เหมือนกัน

ท่านใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ปู่” กับหลวงพ่อก ถ้าพบหลวงพ่อกที่ไรท่านจะไม่พูดพรวดทำเพลงกับ

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺม

หลวงพ่อกับพอเจอน้ำกันบ๊ีบสั่งแล้ว “นั่งสมาธิ” ท่านจะคุยอยู่กับใครก็ตาม ท่านจะชี้หน้าหลวงพ่อกับพอ “อ้าว! นั่งสมาธิ” พอไปสักพักหนึ่งท่านก็บอกว่า “เป็นไง นั่งสมาธิ” “ก็นั่งสมาธิ ก็ได้สมาธิ” ท่านไม่เคยอธิบายอะไรกว้างขวางพิสดาร แต่ท่านจะว่าให้ปฏิบัติธรรมให้ต่อเนื่อง อย่าไปทำ ๆ หยุด ๆ แต่ครั้งที่เรานั่งสมาธิ จิตจะสงบหรือไม่สงบอย่าไปท้อถอย ถ้าเวลาจะสงบมันจะสงบเอง ความสงบมันเป็นผลงานเราแต่งเอาไม่ได้

แม่แต่สัตว์เดรัจฉานปฏิบัติสมาธิได้

- คุณแม่สอนให้หนูภาวนา อธิ ๑ ๑ ๑ แล้วจิตของหนูก็สงบ •

สมาธิจึงเป็นหลักธรรมกลาง ๆ ไม่ได้สังกัดในลัทธิหรือศาสนาใด ๆ แม่แต่สัตว์เดรัจฉานก็ปฏิบัติสมาธิได้ คำพูดนี้กล่าวหมีนประมาณมากเกินไปหรือเปล่า มีตัวอย่างที่จะนำมาเล่าให้ฟังเป็นคติเตือนใจวันนี้ฟังเกร็ดเบ็ดเตล็ดกันซะก่อน นิยายเรื่องนี้ที่จะเล่าให้ฟังมีปรากฏอยู่ในตำนาน “ธรรมบท ขุททกนิกาย” ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลนอกตำรับตำรา

มีเรื่องเล่าว่ามีนกแขกเต้าสองตัวผัวเมีย ไปทำรังอยู่ที่ใกล้สำนักของนางภิกษุณี และอยู่ระยะที่ไม่ห่างกันนัก มีที่ช่องสุ่มโจร อยู่มาวันหนึ่งลมแรงพัดเอารังนกแขกเต้าปลิวไปตามกระแสลม ลูกนกแขกเต้ากำลังอ่อน ๆ ขนปีก ขนหางยังไม่แข็งแรง บินไม่เก่ง ตัวหนึ่งถูกลมพัดตกลงไปที่กองดอกไม้ของนางภิกษุณี อีกตัวหนึ่งตกลงไปที่กองอาวุธของโจร ที่นี้ลูกนกแขกเต้าสองตัวนี้ตกไปคนละหนคนละแห่ง ตัวหนึ่งอยู่กับพระ อีกตัวหนึ่งอยู่กับโจร ตัวที่อยู่กับพระ พระก็สอนให้ปฏิบัติศีลธรรม ลูกนกแขกเต้ามันพูดเป็นเหมือนคน ที่นี้นางภิกษุณีก็สอนให้เขาบริกรรมภาวนาว่า อธิ ๑ ๑ ๑ ในที่สุดเขาได้สมาธิมองเห็นตัวเขาเองเป็นโครงกระดูก มองดูนางภิกษุณีก็เห็นเป็นโครงกระดูกไปหมด

ส่วนนกแขกเต้าตัวที่ตกไปบนกองอาวุธของโจร โจรก็สอนให้เป็นโจรสอนให้เป็นนกนักสืบ สอนให้ไปสืบเส้นทางที่พ่อค้าวาณิชยทั้งหลายจะเดินทางมา ที่นี้ลูกนกแขกเต้าตัวนี้ก็ไปคอยจ้องมองทางที่พ่อค้าวาณิชยทั้งหลายเขาจะเดินทางผ่าน พอเห็นแล้วก็รีบบินมาบอกนายตนเอง เจ้านายก็ไปดักปล้น

ที่นี้อยู่มาวันหนึ่งลูกนกแขกเต้าตัวที่ไปอยู่กับนางภิกษุณี มีเหยี่ยวตัวหนึ่งโฉบลงมาเฉี่ยวเอาเขาไป เขาอยู่ในกรงเล็บของเหยี่ยว ที่นี้นางภิกษุณีเห็นดังนั้นก็พากันตบไม้ตบมือร้องลั่น เหยี่ยวมันตกใจ มันก็ปล่อยลูกนกตก นางภิกษุณีก็ไปจับมาปลอบโยน แล้วก็ถามว่า “ในขณะที่เหยี่ยวมาเฉี่ยวเธอไปเธอคิดว่าอย่างไร” ลูกนกก็บอกว่า “กองกระดูกมาพาทองกระดูกไป จะนำไปเรียรชาติที่ตรงไหนหนอ” “อ้าวทำไมเธอถึงคิดอย่างนั้น” “ที่คิดอย่างนั้นก็เพราะว่าคุณแม่สอนให้หนูภาวนา อธิ ๑ ๑ ๑ แล้วจิตของหนูก็สงบสว่างมองเห็นตัวเป็นโครงกระดูกไปหมด แม่แต่เตี้ยนี้มองดูคุณแม่ทั้งหลายนี้ก็มีแต่โครงกระดูก ไม่ทราบว่าเป็นเนื้อหนังมันหายไปไหนหมด เหยี่ยวบินมาหนูก็เห็นแต่โครงกระดูก เพราะฉะนั้นในความรู้สึกขณะนั้นก็รู้สึกตัวตัวเองก็คือโครงกระดูก เหยี่ยวก็คือโครงกระดูก นึกว่ากองกระดูกมาพาทองกระดูกไป พากันไปเรียรชาติที่ตรงไหน” นี่ตัวอย่างสัตว์เดรัจฉานทำสมาธิ อันนี้ลอง ๆ ไปคิดดู